

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Klášterky a soudců JUDr. Blanky Chlostové a JUDr. Michala Holuba ve věci

žalobce: **A. E.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Bagratem Verdiyanem
sídlem Dlouhá 741/13, Praha 1 - Staré Město

proti
žalovaným: **1. CoLeC, a.s.**, IČO: 27947360
sídlem Ohradní 1439/61a, Praha 4

2. HBV Leasing Czech Republic s.r.o., IČO: 62917188
sídlem Želetavská 1525/1, Praha 4 – Michle

obě zastoupené advokátkou Mgr. Lucií Sabolovou
sídlem Hybernská 1271/32, Praha 1 - Nové Město

o žalobě na ochranu proti hluku

k odvolání žalovaných proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 2. května 2016,
č.j. 20 C 219/2013-304,

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.

II. Žalované jsou povinny společně a nerozdílně zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího a dovolacího řízení ve výši **18.712 Kč** k rukám advokáta Mgr. Bagrata Verdiyana do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1 V záhlaví uvedeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalovaným povinnost zdržet se rušení žalobce hlukem vznikajícím v souvislosti s užíváním nemovitostí specifikovaných ve výroku I. rozsudku soudu I. stupně, tedy zdržet se veškerého takového užívání specifikovaných nemovitostí způsobujícího hodnoty hluku chráněného venkovního prostoru stavby domu č.p. xxx, postaveného na pozemcích p.č. xxx a p.č. xxx, vše v k.ú. xxx, obec Praha, vyšší než 50 decibelů v době od 6:00 do 22:00 hodin a vyšší než 40 decibelů v době od 22:00 do 6:00 hodin. Zároveň uložil žalovaným povinnost uhradit společně a nerozdílně náhradu nákladů soudního řízení ve výši 25.068 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Bagrata Verdiyana, advokáta (výrok II.) a České republiky na účet Obvodního soudu pro Prahu 4 náhradu nákladů řízení ve výši 5.200 Kč (výrok III.), a to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.

2 Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal zdržení se hluku vznikajícího v souvislosti s užíváním budov a plošin provozovaných žalovaným ad 1) a vlastněných žalovaným ad 2), konkrétně souvisejícího s příjezdy a odjezdy nákladních aut, s nakládkou a vykládkou zboží a s provozem zásobovacích ramp obrácených směrem k budově, v níž se nachází bytová jednotka užívaná žalobcem, a překračujícího povolené limity. Žalobce užívá jednotku č. xxx v budově č.p. xxx stojící na pozemcích parc. č. xxx a parc. č. xxx, vše v kat. úz. xxx, obec Praha, ve vlastnictví společnosti CxxxX spol. s r.o., IČ: xxx, se sídlem xxx, xxx, kde je jediným společníkem a jednatelem. Žalobce opakovaně podával stížnosti na hluk z provozu rampy, a to na Hygienickou stanici hl. m. Prahy, živnostenský odbor a stavební odbor Úřadu Městské části Praha 4. Z provedených měření hluku z provozu rampy v roce 2010 a 2012 vyplynulo, že byly překročeny povolené hodnoty hluku pro venkovní chráněný prostor budovy č.p. xxx. Tato skutečnost byla projednána s ředitelem žalovaného ad 1) a byla slíbena náprava, což se však nestalo. Dále byla žalované ad 1) živnostenským odborem Úřadu Městské části Praha 4 uložena pokuta za porušení živnostenského zákona. Žalovaná ad 1) nikdy porušování těchto hodnot nepopřela.

3 Žalovaná ad 1) navrhla žalobu v celém rozsahu zamítnout. Namítala, že žalobce není ve věci aktivně legitimován, neboť neprokázal uživatelské právo k předmětné bytové jednotce. Žalobce se domáhá plnění, které nemá oporu v platných právních předpisech a mělo by být řešeno ve správním řízení. Skladový areál, v němž je umístěna provozovna žalované ad 1), byl vystavěn v roce 1989 a od té doby nedošlo k žádným stavebním úpravám, provoz v něm pokračuje beze změny. Bytové domy, v nichž se nachází bytová jednotka užívaná žalobcem, byly postaveny cca v roce 2007. Otázka hluku tak měla být řešena při jejich výstavbě. Nadto byla budova, v níž je jednotka žalobce, postavena v rozporu s platným územním plánem. Žalovaná ad 2) se k žalobě nevyjádřila.

4 Soud I. stupně dospěl na základě skutkových zjištění učiněných po hodnocení provedených důkazů a uvedených na str. 2 až 5 písemného odůvodnění rozsudku k závěru o skutkovém stavu, podle kterého je žalobce uživatelem jednotky č. xxx v budově č.p. xxx stojící na pozemcích parc. č. xxx a parc. č. xxx, vše v kat. úz. xxx, obec Praha. Na základě opakovaných stížností obyvatele domu č.p. xxx, v kat. úz. xxx, obec Praha, včetně žalobce, byla prováděna šetření a hluková měření Hygienické stanice hl. m. Prahy, na základě kterých bylo zjištěno překročení hygienického limitu hluku, pocházejícího z provozu žalovaného ad 1), v chráněném venkovním prostoru pro denní dobu, v prvním případě o 8,9 dB, v druhém případě o 4 dB. Žalovaná ad 1) přislíbila

provést opatření v podobě přesunu většiny nakládky a vykládky do dvora a opatření kovových ramp gumovým potahem. Hladina hluku v roce 2011 činila v okolí budovy č.p. xxx v noci 35 až 40 dB, ve dne 40 až 45 dB. Dne 14.5. 2015 a 15.5.2015 bylo naměřeno v chráněném venkovním prostoru překročení hygienického limitu hluku, pocházejícího z provozu žalované ad 1), pro denní i noční dobu V chráněném vnitřním prostoru stavby nebylo toto překročení zjištěno v denní ani noční době. Hluk způsobený provozem je proměnný a obsahuje tónové složky, což vyplývá ze znaleckého posudku Ing. Eduarda Stöhra ze dne 21.5.2015.

5 Takto zjištěný skutkový stav soud I. stupně právně hodnotil při aplikaci ust. § 3028 odst. 2 obč. zák. a 154 o.s.ř. podle ustanovení právních norem účinných od 1.1.2014, zejména ust. § 1013 obč. zák.

6 Soud I. stupně dospěl k závěru, že žalobce je aktivně legitimován k podání žaloby jak podle dřívější právní úpravy, tak i podle aktuálního znění občanského zákoníku. Soud I. stupně dále neshledal oprávněnou námitku žalovaných, že provoz užívaný žalovanou ad 1) je tzv. schváleným provozem ve smyslu ust. § 1013 odst. 2 obč. zák. a aplikoval ust. § 1013 odst. 1 obč. zák. Z provedených důkazů, především ze znaleckého posudku Ing. Stöhra a protokolů o měření hluku, měl soud I. stupně za prokázané, že užívání nemovitostí žalované ad 2) žalovanou ad 1) objektivně překračuje přípustné limity hluku ve venkovním chráněném prostoru stanovené nařízením vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, a to jak pro denní tak i noční dobu. Žalované nijak nereagovaly na vývoj techniky a provozní zařízení nijak neobnovily. Soud I. stupně s ohledem na hlukové mapy shledal, že nejde o hluk v místě obvyklý, a dospěl k závěru, že provoz žalované ad 1) nacházející se v nemovitostech žalované ad 2) způsobuje hluk v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezuje užívání nemovitosti žalobcem. Žalobu tak shledal důvodnou.

7 O nákladech řízení soud I. stupně rozhodl podle § 142 o.s.ř., tedy podle věcného úspěchu žalobce v řízení. V návaznosti na to bylo rozhodnuto i o platební povinnosti žalovaných ve vztahu k náhradě nákladů řízení státu podle ust. § 148 o.s.ř., náklady představovalo proplacené znalečné.

8 Proti tomuto rozsudku podaly žalované společnosti odvolání. Nesouhlasily se závěrem soudu I. stupně ohledně nepřiměřenosti imisí hluku. Podle žalovaných je posuzovaný provoz součástí místních poměrů, zejména když sklad na místě stojí několik desítek let. V průběhu provozu nedošlo k žádné změně k horšímu. Nemovitost, v níž žalobce obývá bytovou jednotku, je novostavbou dokončenou v roce 2007. Žalobci muselo být již v době nabytí vlastnického práva k bytové jednotce zřejmé, jaké provozovny se v bezprostředním okolí nacházejí. Žalované jsou tak přesvědčeny, že imise hluku ze skladu nepřekračují míru přiměřenou místním poměrům. Veřejnoprávní hygienické limity hluku jsou jen vodítkem nikoli samotným kritériem a jejich překročení automaticky nepředstavuje rušení nad míru přiměřenou poměrům. Imise neomezuje obvyklé užívání nemovitostí žalobcem. Překročení limitů bylo zjištěno jen ve venkovním prostoru o malé intenzitě. Odkázaly na své podání ze dne 27.4.2016. Nesouhlasily ani s názorem soudu I. stupně, že žalované mohly hluk omezit díky vývoji vědy a techniky. Soud I. stupně v této souvislosti navíc neuvedl, jaká řešení měl na mysli. Setrval na tvrzení, že sklad má povahu úředně schváleného závodu ve smyslu ust. § 1013 odst. 2 obč. zák. Navrhly, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil a žalobu zamítl a přiznal žalovaným náhradu nákladů řízení.

9 Žalobce se ztotožnil se závěry soudu I. stupně. Nesouhlasil s názorem žalovaných, že si měl být již v době nabytí vlastnického práva vědom existence skladu v bezprostřední blízkosti a vyšší hladiny zvuku. Odkázal na své podání ze dne 18.1.2016 a navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně potvrdil a přiznal mu náhradu nákladů odvolacího řízení.

10 Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 1. 2017, č. j. 12 Co 333/2016-335, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu zamítl (výrok I.) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výroky II. a III.). Odvolací soud považoval zjištěný skutkový stav za dostatečný pro to, aby mohl být základem i pro rozhodnutí odvolacího soudu bez nutnosti opakování či doplnění dokazování. Přisvědčil věcné obraně žalovaných, když neměl za splněné podmínky, za nichž lze omezit právo vlastníka sousední nemovitosti podle § 1013 odst. 1 nebo odst. 2 obč. zák. tím, že mu bude uložena povinnost zdržet se všeho, co působí vnikání imisí, tedy i hluku na pozemek jiného vlastníka (souseda). Hluk ze skladu vycházel v daném místě 20 let před nastěhováním žalobce, předmětná lokalita byla vždy spíše pražskou industriální zónou a teprve následně bylo developerem započato s budováním bytových domů. Nadto ve vnitřním chráněném prostoru bytu žalobce k překročení hlukových limitů nedošlo, ve venkovním chráněném prostoru stavby pak došlo v noční době ze dne 14. 5. na 15. 5. 2015 k překročení limitů pouze na dobu necelých 10 minut z důvodu nastartovaného motoru nákladního vozidla, jehož výsledkem byla hladina akustického hluku v rozsahu cca 60–65 dB, což odpovídá zvuku způsobeného malým ventilátorem v pokoji. Nejedná se tedy o soustavný hluk, ale jen nahodilý, nepřekračující zásadně hygienické limity. Dochází k němu převážně v běžné pracovní době, kdy většinou dospělí lidé chodí do práce a děti do školy. Nemůže se tak jednat o imise, které by v míře nepřiměřené místním poměrům nastoleným před více jak 20 lety postupně omezovaly užívání sousední nemovitosti, jak vyplývá i ze znaleckého posudku Ing. Stöhra ze dne 21. 5. 2015. Žalované přílehavě poukázaly i na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 451/11. Žalobce sice argumentoval přirovnáním celé situace k umístění bytu v blízkosti restaurace, přílehavější je však podle odvolacího soudu přirovnání výstavby bytového domu u železnice, kterou lze rovněž považovat za úředně schválený provoz závodu nebo zařízení. Pokud se soud prvního stupně zmínil o možnosti obnovení provozního zařízení a nereagování žalovaných na vývoj techniky, lze směrem k žalobci užít stejný argument k možnosti ochránit si svůj pozemek či obývanou stavbu vlastním protihlukovým opatřením.

11 K odvolání žalobce Nejvyšší soud České republiky rozsudkem ze dne 20. 9. 2017, č. j. 22 Cdo 3290/2017 - 366, rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

12 Odvolacímu soudu vytkl nedostatky v odůvodnění rozhodnutí, ze kterého nebylo patrné, podle jaké právní normy posoudil zjištěný skutkový stav věci. Z odůvodnění nebylo zřejmé, zdali odvolací soud učinil právní závěr, že sklad žalované 2), v němž podniká žalovaná 1), je úředně schváleným závodem nebo podobným zařízením, takže hluk z něj pocházející je tzv. privilegovanou imisí ve smyslu § 1013 odst. 2 o.z., nebo zda-li odvolací soud učinil závěr, že tomu tak není. Tato skutečnost měla přitom podle odvolacího soudu pro správné právní posouzení podstatný význam.

13 Nejvyšší soud dále odkázal na judikaturu vztahující se k tzv. privilegovaným imisím (usnesení sp. zn. 22 Cdo o 561/2015), v jejichž případě je úspěšnost negatorní žaloby vyloučena. Imise překračující míru přiměřenou místním poměrům a podstatně omezující obvyklé užívání pozemku tak zakládají pouze nárok na náhradu újmy. Z tohoto pravidla bylo stanoveno judikaturou několik výjimek, za jejichž naplnění je možné posoudit věc podle § 1013 odst. 1 o.z.

14 Za prvé jde o případ tzv. privilegovaných imisí, které jsou důsledkem provozu závodu nebo podobného zařízení, který byl úředně schválen, přičemž ve schvalovacím procesu byl schvalující orgán povinen zabývat se účinky provozu na okolí. Nemožnost domáhat se ochrany negatorní žalobou se dále netýká imisí, které při provádění provozu překračují rozsah, v jakém byl provoz úředně schválen. Za druhé jde o případ, v němž imise ohrožují základní právo dotčeného souseda, zejména právo na ochranu života a zdraví, v takovém případě je třeba pomocí testu

proporcionality posoudit střet proti sobě stojících práv a oprávněných zájmů. V neposlední řadě ustanovení § 1013 odst. 2 o.z. není v zásadě možné aplikovat za předpokladu, že žalobce nebyl účastníkem povolovacího řízení při schvalování provozu. V těchto případech lze proto věc zásadně posoudit podle § 1013 odst. 1 o.z. Pro případné posouzení imise jako privilegované dovolací soud definoval třístupňový test proporcionality spočívající v testu vhodnosti, potřebnosti a poměřování závažnosti obou v kolizi stojících základních práv. I negatorní žalobě proti obtěžování privilegovanou imisí pak lze podle dovolacího soudu vyhovět, bude-li možno imisi zamezit technickými nebo organizačním opatřeními, které žalovaného neúměrně nezatíží a lze jej po něm spravedlivě žádat (rozsudek sp. zn. 22 Cdo 4847/2016).

15 V souvislosti s tím dovolací soud konstatoval, že z rozhodnutí odvolacího soudu se, na rozdíl od rozhodnutí soudu prvního stupně, jednoznačný závěr o existenci či neexistenci takového úředně schváleného nebo podobného zařízení nepodává. Za nepřipadné dovolací soud označil přirovnání odvolacího soudu ke komunikaci či železnici, neboť jsou v rozporu s již vyslovenými závěry soudní judikatury.

16 Podle dovolacího soudu by však rozhodnutí odvolacího soudu nemohlo obstát ani v případě, že by odvolací soud shledal podmínky pro aplikaci § 1013 odst. 1 o.z., neboť odvolacím soudem vyslovený závěr o tom, že nejde o případ obtěžování imisemi nad míru přiměřenou poměrům, je rovněž v rozporu s ustálenou judikaturou dovolacího soudu. Podle dovolacího soudu je totiž třeba zvážit, jaká je v dané lokalitě s přihlédnutím k jiným obdobným lokalitám přiměřená míra konkrétních imisí a jaká je míra imisí v dané věci. Soud je tak povinen zkoumat a zohlednit nejen poměry v daném místě, nýbrž také poměry panující v jiných obdobných lokalitách, odvolací soud však stav v daném místě nepoměřoval obdobnou lokalitou. Vůdčím a hlavním argumentem nemohla být skutečnost, že hluk ze skladu v daném místě vycházel již 20 let před nastěhováním žalobce. Nepřípadným byl i poukaz na dobu, ve které ke hluku dochází, odvolací soud pominul důchodce, rodiče na rodičovské dovolené či osoby pracující ve směnném provozu. Odvolací soud ani neupřesnil, jaké pro žalobce finančně dostupné opatření by měl žalobce učinit k ochraně svých práv. V dalším řízení se měl proto odvolací soud věcí znovu zabývat z dovolacím soudem uvedených hledisek.

17 Odvolací soud proto z podnětu a v mezích odvolání znovu přezkoumal podle § 212 a § 212a o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně a řízení, které předcházelo jeho vydání, a s přihlédnutím k právním názorům vyslovených dovolacím soudem dospěl k závěru o nedůvodnosti odvolání.

18 Odvolací soud neměl důvod ke změně závěru, podle kterého byl postup soudu I. stupně v řízení správný, dokazování bylo provedeno zákonným způsobem v rozsahu dostatečném pro rozhodnutí ve věci. Soudem I. stupně zjištěný skutkový stav po hodnocení důkazů postupem podle § 132 o.s.ř. tak mohl být základem i pro rozhodnutí odvolacího soudu bez nutnosti opakování či doplnění dokazování podle § 213 odst. 2, 4 o.s.ř.

19 S ohledem na povahu výtek dovolacího soudu ve vztahu k rozhodnutí odvolacího soudu a předestřené právní závěry opřené o citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR (22 Cdo 561/2015, 22 Cdo 3940/2014, 22 Cdo 3277/2014, 22 Cdo 1489/2016, 22 Cdo 1578/2010, 22 cdo 2270/2012) bylo zřejmé, že ani jedné z obranných námitek žalovaných nelze přiznat takový význam, který by mohl vést k zmítnutí žaloby. Dovolací soud postupně vyvrátil všechny žalovanými a posléze i dovolacím soudem snesené argumenty, pro které by nemělo být žalobě vyhověno, za této situace je rozsudek soudu I. stupně věcně správný.

20 Obranné námítky žalovaných bylo lze shrnout do několika bodů. Jednalo se o zdůraznění doby zřízení provozovny a provozu skladu v době jiných právních i faktických poměrů v předmětné lokalitě, ve které podobné bytové domy neexistovaly, územní plán pro tento způsob

užívání lokalitu nevymezoval, provozování skladu bylo v souladu se všemi tehdejšími právními předpisy, a to jak stavebními tak živnostenskými. Za situace, při níž se charakter předmětné lokality rozhodnutím samosprávy příslušné městské části změnil, však tyto skutečnosti již nemohou být důvodem pro zamítnutí žaloby na ochranu proti imisím.

21 V rámci dovolacím soudem vymezených právních mezí, v nichž je třeba věc právně posuzovat, se odvolací soud přiklonil ke druhé možnosti, tedy posouzení věci podle § 1013 odst. 1 o.z. Ve shodě se soudem I. stupně a v návaznosti na zmíněnou judikaturu Nejvyššího soudu ČR nebylo možné dospět k závěru, že v této věci se jedná o případ úředně schváleného závodu nebo podobného zařízení, které by produkovalo tzv. privilegované imise. Z dovolacím soudem předestřených případů byl za takový provoz označen pouze kamenolom, v němž byly prováděny odstřely a hluk působil provoz pásového dopravníku. Takovým provozem není pozemní komunikace ani železnice, tím méně restaurace a stejně tak ani sklad žalovaných. Soud I. stupně dospěl ke správnému závěru, pokud uzavřel, že žalovaní nepředložili žádný důkaz o „úředním schválení“ ve smyslu ust. § 1013 odst. 2 o.z., za takové nelze považovat vyjádření či rozhodnutí v rámci stavebního řízení při úvaze o účelu budovy.

22 Vzhledem k uvedenému závěru o nesplnění základní podmínky pro posuzování této věci podle § 1013 odst. 2 o.z. se proto odvolací soud již nezabýval existencí tří dovolacím soudem popsaných výjimek umožňujících věc posoudit i v případě tzv. privilegovaných imisí podle § 1013 odst. 1 o.z., bez ohledu na to, že takto popsané výjimky v podstatě splývaly s dovolacími důvody žalobce a rovněž jejich prostřednictvím bylo možné věc právně posuzovat podle § 1013 odst. 1 o.z.

23 Při právním posouzení věci podle § 1013 odst. 1 o.z. zbylo posoudit podmínku přiměřenosti místním poměrům. K argumentaci strany žalované ohledně jiných obdobných případů, kterých je zejména v hlavním městě Praze bezpočet, protože supermarkety a jiná zásobovaná buď skladiště nebo jiná taková místa jsou součástí občanské vybavenosti jakéhokoli většího obytného celku a sídliště, bylo možné opět odkázat na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, ze které vyplývá, že poměr k místním poměrům se má zkoumat nikoliv k poměru jiného stejně hlučného místa, ale místa ideálního, jaké by být mělo. V tomto případě, v němž se žalobce domáhá ochrany svého práva na bydlení, by to měly proto být poměry obytné zóny a bytů, u nichž by k žádnému překračování místních limitů docházet nejen nemělo, ale v podstatě by se hladina hluku neměla ani těmto limitům blížit.

24 Z hlediska důvodnosti žaloby je významným i názor uvedený dovolacím soudem, podle kterého i v případě privilegovaných imisí by žalobu nebylo možné zamítnout, neboť v této věci lze technickými prostředky hladinu hluku a míru pronikání imisí na pozemek souseda, a tím pádem i do bytu žalobce, omezit. Nebylo také možné přihlídnout k argumentaci, podle které k mírnému předkročení limitu došlo pouze ve venkovním chráněném prostoru a v pracovní době během dne, neboť na žalobci nelze spravedlivě požadovat, aby neotevíral okna a v bytech se přes den nikdo nezdržoval. Protože nebyla prokázána existence tzv. privilegovaných imisí, naopak existovaly i výjimky pro posouzení věci podle § 1013 odst. 1 o.z. i v takovém případě, a bylo prokázáno překročení hladiny hluku znamenající imise nepřiměřené místním poměrům (bytové zástavbě), je rozsudek soudu I. stupně věcně správný.

25 Z těchto důvodů proto odvolací soud rozsudek soudu I. stupně podle § 219 o.s.ř. potvrdil jak ve věci samé, tak v navazujících výrocích o nákladech řízení. (výrok I.)

26 O nákladech řízení odvolacího a dovolacího (ústně nepřesně formulačně uvedeno před soudy obou stupňů) bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 o.s.ř. a § 243g odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a jejich náhrada byla přiznána věcně úspěšnému žalobci. Za řízení odvolací vznikly žalobci náklady v souvislosti s právním zastoupením advokátem za 3 úkony právní služby po 1.500 Kč (§ 9 odst. 1, § 7 vyhl.č. 166/1996 Sb., dále jen AT), a to za podané vyjádření k odvolání ze dne 22.7.2016 a dvojí účast při jednáních u odvolacího soudu ve dnech

241.2017 a 5.12.2017. V dovolacím řízení se jednalo o 1 úkon v podobě podaného dovolání (§ 11 odst. 1 písm. k/, g/ AT). K těmto 4 úkonům právní služby přináležela hodnota 4 paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 AT, k částce 6.000 Kč tedy 1.200 Kč, což včetně 21 % DPH podle § 137 odst. 3 o.s.ř. a § 14a AT ve výši 1.512 Kč činí 8.712 Kč. K této částce pak byla připočtena hodnota žalobcem zaplaceného soudního poplatku z dovolání ve výši 10.000 Kč, celkem tak náklady řízení před odvolacím a dovolacím soudem dosáhly výše 18.712 Kč. O místu plnění a lhůtě plnění bylo rozhodnuto podle § 149 odst. 1 o.s.ř. a § 160 odst. 1 o.s.ř. (výrok II.)

27 Odvolací soud pak při vyhlášení rozhodnutí nadbytečně a nesprávně do výrokové části pojal znovu výrok o nákladech řízení státu, který však již byl předmětem výroku rozsudku soudu I. stupně, který byl v celém rozsahu potvrzen. Oproti ústnímu odůvodnění samozřejmě odvolací soud také při potvrzení rozsudku znovu nerozhodoval o všech nákladech řízení, ale pouze o nákladech za řízení odvolací a dovolací podle § 224 odst. 1, § 243g odst. 1 o.s.ř. Z tohoto důvodu odvolací soud již původně vyhlášený výrok o nákladech řízení státu neuvedl do písemného vyhotovení rozsudku a formulačně upravil výrok o nákladech řízení, postupoval tak podle § 164 o.s.ř., podle kterého předseda senátu kdykoliv v rozsudku i bez návrhu opraví i jiné zjevné nesprávnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **l z e** podat dovolání jen za podmínek ustanovení § 237 o.s.ř. do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Proti tomuto rozsudku v části týkající se výroku o nákladech řízení není dovolání přípustné.

Praha dne 5. prosince 2017

JUDr. Jan Klášterka v. r.
předseda senátu